ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

Το φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρχ. 3. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτον τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἡ πρὸ τοῦ Κάρτ-Ποστάλ σελὶς θὰ διατίθεται στὸ ἑξῆς —ἐφόσον ὑπάρχουν βέβαια— γιὰ τὰ ἐπιτυχῆ ποιήματα καὶ διηγήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἔτσι καὶ χῶρος γιὰ τὰς ἀπαντήσεις θὰ μένη στὴ σελίδα τῶν Κάρτ-Ποστάλ, καὶ τὰ ἀπολύτως ἐπιτυχῆ ἔργα θὰ δημοσιεύουνται τμηματικῶς, ἀρκεῖ —ἐπαναλαμβάνουμε— νὰ ὑπάρχουν. Προκειμένου περὶ τῶν ποιημάτων, θὰ τὰ συγκεντρώνουμε καὶ θὰ τὰ δημοσιεύουμε ὅταν θἆναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ γεμίσουν στήλη ἢ σελίδα.

[redacted]—Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἐγκάρδια λόγια ὑπὲρ τοῦ «Μπουκέτου». Τὸ ποίημά σας ἀρκετὰ καλὸ καὶ τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ, διορθώνοντάς το σὲ μερικὰ σημεῖα του:

Ἔρχεται τὸ φθινόπωρο χλωμὸ καὶ λυπημένο
ξερὰ τὰ φύλλα πέφτουνε στὸ φύσημα τ' ἀγέρα
ἔφυγες, ἄπονη καρδιά, κ' ἐγὼ πιστὸς προσμένω
πῶς θὰ σὲ ἰδῶ νὰ ξαναρθῆς κοντά μου κάποια μέρα.
Σὲ καρτερ' ὅμως ἄδικα... Ἦρθ' ὁ χειμῶνας τώρα
σκέπασε μὲ τὸ χιόνι του σὰ σάβανο τὴ γῆ
μὰ γὼ δὲν ἀπελπίζομαι, οὔτε στὴν ἄγρια μπόρα
κι' ὅλο θαρρῶ πῶς θὰ σὲ ἰδῶ μπροστά μου μιὰν αὐγή.
Ἦρθε κι' ἡ ἄνοιξι ἡ γλυκειὰ πρασίνισαν τὰ φύλλα
τ' ἀηδόνια τὸ τραγοῦδι τους ἀρχίσαν στὰ κλαδιά,
ὅλα τριγύρω χαίρονται καὶ κάποια ἀνατριχίλα
νοιώθω καινούργια μέσα μου νὰ σφίγγη τὴν καρδιά.
Μ' ἀλλοίμονο ἐπέρασε, πάει καὶ τὸ καλοκαῖρι
καὶ σὺ δὲν ἦλθες οὔτε μιὰ
(φορά...
Μένεις μακρυά μου, σ' ἄλ-
(λα ἀγαπημένα μέρη
κρατῶντας καὶ τὴν ὑστερνὴ
(μου τὴ χαρά.

Τὸ τελευταῖο μόνο τετράστιχο εἶνε κάπως πιὸ ἀδύνατο ἀπὸ τ' ἄλλα, ἐνῶ συνήθως οἱ ποιηταὶ προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὸ τέλος τῶν ποιημάτων τους ἀκόμη καλύτερο ἀπὸ τὴν ἀρχή. Α. Β. Γ., Ἐνταῦθα. Τὰ περὶ Πενσυλβανίας ὄχι ἐπιτυχῶς γραμμένα. Καὶ ἡ γλῶσσα καὶ τὸ ὕφος ἐνθυμίζουν γεωγραφίαν καὶ ἱστορίαν τῶν σχολείων. Θέλουν, μ' ἄλλους λόγους, κι' αὐτὰ κάποια χάρι λογοτεχνική. Συγχρονισθῆτε λοιπόν. Ζ. Παπαδημητρίου, Σικάγο. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὴ συνδρομή σας. Δυστυχῶς ὅμως τὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχημένα. Ἀκριβὴ Φίλην, Ἔδεσσαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Τὸ πεζογράφημά σας καλούτσικα γραμμένο, μὰ χωρὶς ἐνδιαφέρον. Γράφετε μικρὰ διηγήματα μᾶλλον. Γιατὶ τὰ πεζογραφήματα τοῦ εἴδους ποὺ στέλνετε θέλουν πολλὴ-πολλὴ τέχνη. Γεώργιον Χρυσοστόμου. Τὰ πεζὰ καὶ τὰ ἔμμετρα ποὺ στέλνετε ὄχι καλά, δυστυχῶς. Πρέπει νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ σᾶς τὴν λέμε. Ἰδοὺ π. χ. μερικοὶ στῖχοι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ στείλατε σήμερα:

Λίγοι μῆνες ἀκόμη μᾶς χω-
(ρίζουν
ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς πικρῆς τῆς
(ξενητιᾶς
καὶ μὲς τὴν καρδιά μου οἱ
(πόνοι ἀρχίζουν
νὰ γιγαντώνουν καὶ νὰ ὀγ-
(κώνουν
κι' ὁρμοῦν τὰ φείδια καὶ μὲ
(δαγκώνουν.
. . . .
Στὰ στήθεια μου μέσα βαθειὰ
λουλούδια φαρμακερὰ ἔχει ρι-
(ζώσει,
καὶ μοῦ κυκλώνουν γύρω τὴν
(καρδιὰ
γιατ' ἔχουν ἐκεῖ κατασκηνώ-
(σει.

Λοιπόν, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνουμε: Διαβάζετε... Θὰ μορφωθῆτε κι' αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο. Κων. Ρουμ., Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ἐξαιρετικὰ τραγικὸ βέβαια, μὰ καθόλου καλό. Κοινὰ γραμμένο. Τοῦ λείπει ἡ ποιητικὴ πνοὴ ἐντελῶς. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν μας, ἰδοὺ αὐτό:

Κόρη θρηνεῖ τὸν ψευδῆ ἔρωτά της
φονευθέντος τοῦ νέου γλυκὰ π' ἀγαποῦσε
δὲν ἐδέχετο πλέον κανένα κοντά της
κι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐκτότε μισοῦσε.

Πρωῒ σηκώνεται κι' ὅταν ξυπνάει
προτοῦ ὁ ἥλιος ἀκόμ' ἀνατείλει
μὲ λάδι στὸ χέρι εὐθὺς ξεκινάει
στὸν τάφο τοῦ νέου ἀνάβει καντῆλι

Καὶ στὸ μνῆμα γλυκὰ καθισμένη
στοργῆς καὶ ἀγάπης χύνουσα δάκρυ
παρακαλεῖ ἡ μικρὰ δακρυσμένη
νὰ φανῆ τῆς ζωῆς της ἡ ἄκρη.

Κι' ἐνῶ τώρα αὐτὰ σᾶς τὰ γράφω
αἰωνία ἀνάμνησις μένει
πρωΐαν τινὰ εὑρέθη στὸν τάφο
μηδιῶσα ἡ μικρὰ κοιμισμένη.

Ἄγγελον Σταθόπουλον, Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε στὸ γράμμα σας: «*Σὰν νέος καὶ ἐγὼ μὲ ποιητικὴ ψυχὴ καὶ καλλιτεχνικὸ ταλέντο ποὺ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω—θέλησα, κι' ἀπεφάσισα νὰ γράψω—στίχους. Δὲν ξέρω ἂν κατώρθωσα κάτι ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς σεῖς μπορεῖτε διὰ τῆς διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν στήλης σας να μὲ πληροφορήσητε. Κατωτέρω σᾶς παραθέτω τὸ ποίημά μου. Μὲ ἐλπίδα πῶς θὰ τύχω τῆς δεούσης σας κριτικῆς, σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.*»

Μὰ τί κριτικὴ θέλετε νὰ σᾶς κάνουμε, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ποίημά σας εἶνε κακὴ μίμησις ἑνὸς γνωστοτάτου ποιήματος τοῦ κ. Μαλακάση. Ἰδοὺ οἱ πρῶτοι στῖχοι τοῦ δικοῦ σας ποιήματος:

Ἐσένα εἶδα ἡ τὴν Παναγιὰ
Στὸ σούρουπο ἕνα δειλι
Δὲν ξέρ' ἀπὸ τὶς δυὸ ποιὰ
ἐφίλησα στὰ χείλη.

Ἐσύσουνα στὴν ἐκκλησιὰ
Μ' ἕνα καντῆλι μπρός σου
Κι' ἐγὼ σοῦ ἔταξα χρυσᾶ
λαμπάδες, στὸ βωμό σου.

Ἀκριβῶς τὰ ἴδια λέει κι' ὁ κ. Μαλακάσης στὸ δικό του ποίημα. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο ὅτι τὰ λέει μὲ μεγάλη τέχνη καὶ χάρι. Γ. Χρυσοστόμου. Οἱ «Εὔθυμοι Διάλογοι» ποὺ μᾶς στέλνετε σὲ νέο φάκελλο, κοινοὶ καὶ χωρὶς πνεῦμα. Τὰ ἀστεῖα αὐτοῦ τοῦ εἴδους πρέπει νὰ προκαλοῦν τὸ γέλιο ἀβίαστο καὶ ὄχι νὰ σὲ κάνουν να γελᾶς μὲ τὸ στανιό. Τὰ ποιήματα σας ἄτεχνα καὶ χωρὶς ἔμπνευσι. Νά, π. χ., ἕνα ἀπ' αὐτά. Δέστε το κι' ἐσεῖς τυπωμένο καὶ πέστε μας ἂν ἔχουμε δίκηο

Τὴν ἀνοιξιάτικη ἐκείνη ἡμέ-
(ρα ποὺ γνωρισθήκαμε
καὶ μὲς στὰ ὄμμορφα λουλού-
(δια φιλιθήκαμε
ἦταν ἡ τέρψι... τῆς καρδιᾶς
(μου
μὰ μετ' ὀλίγον ὅμως ἦτανε ἡ
(πίκρα. Ἄχ! τῆς μο-
(ναξιᾶς μου.

Ἄχ! Τὸν χειμῶνα ὅμως που
(μαράθηκαν
μαράθηκαν μαζὺ καὶ οἱ καρ-
(διές μας
κι' ἔσβησε ὁ ἔρως εἰς τοῦ
(κρύου τὴν ὁρμὴ
κι' ἔμεινε ἀτελείωτο. Τὸ ἐρω-
(τικὸ ποὺ χτίζαμε γιαπί.

Μὰ κεῖ ποὺ οἱ δυὸ μαζὶ τὸ
(κτίζαμε
μαζὶ ὕστερα πάλι τὸ γκρεμί-
(ζαμε
καὶ μένει τώρα γκρεμισμένο
ὅλο καμάρι λεβεντιὰ τὸ παλιὸ
(μας γιαπὶ τὸ καϊμένο!!!

Διάβολε!.... Ἄλλοι ἐρωτευμένοι χτίζουν παλάτια μὲ τὰ ὄνειρά τους.... Ἐσεῖς γιατὶ χτίσατε ἕνα ταπεινό... γιαπί, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ ἔχει.... καμάρι καὶ λεβεντιά; Ἀρ. Σκύρην, Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ δικό σας ποίημα ἀνεπιτυχές. Νά, π. χ. οἱ τελευταῖοι του στῖχοι:

Σὲ ποτάμι γερμένος στὴν ὄχτη
ἀγγίστρια θὰ ρίχνω μέσ' τὸ
(νερὸ
ψάρια θὰ πιάνω
καλὰ δὲν θὰ κάνω;
....νὰ....σὲ ξεχάσω μὲ τὸ.....
(καιρό.

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητότερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπίτι δὲν εἶνε τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ διάθεσί της τὶς πιὸ φημισμένες ὀρχήστρες τοῦ κόσμου, ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρις σ' αὐτό, οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν νειάτων των, ἀκούοντας τὶς ὡραιότερες καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς ἐκλεκτές των. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύση κανεὶς τὸ γραμμόφωνο πρέπει νὰ ἔχη ἕνα ὄργανον μὲ τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μοναδικὸν ὄργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά:

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοὰ Ἀρσακείου 12, Πειραιεύς: Φίλωνος 48
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φερραίου 84.
ΒΟΛΟΣ: Ἑρμοῦ 111.